

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 4C/183/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8809205113
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Kalanin
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2026:8809205113.15

Uznesenie

Okresný súd Vranov nad Topľou v spore žalobcov: I. A. B., C. D., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom E. XXXX, F. G. H., 2. A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom E. XXXX, F. G. H., obaja právne zastúpení: JUDr. Miloš Kaščák, advokát so sídlom Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, proti žalovanému: Vranovská nemocnica, n.o. so sídlom M. R. Štefánika 187/177B, Vranov nad Topľou, IČO: 37 887 068 právne zastúpený: JUDr. Mário Keleti, advokát so sídlom Hlavná 36, 981 01 Hnúšťa, o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Konanie zastavuje.

Žalovanému proti žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

Štátu nepriznáva nárok na náhradu trov konania proti žalobcom v 1. a 2. rade.

odôvodnenie:

6

4C/183/2009

1. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 28.07.2009 proti žalovanému domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a žiadali, aby súd uložil žalovanému povinnosť každému zo žalobcov zaplatiť 350.000,- eur ako aj nahradiť trovy konania. Dôvodom podania žaloby bol postup lekárov žalovaného, ktorí sa mali o žalobkyňu v 1. rade starať počas jej pobytu v nemocnici v súvislosti s pôrodom dieťaťa. Hneď po pôrode žalobkyňi oznámili, že na nej vykonali sterilizáciu, pričom podľa žalobcov žalobkyňa nikdy nedala súhlas na takýto úkon. Priamo v žalobe žiadali žalobcovia priznať oslobodenie od súdnych poplatkov, čo odôvodnili majetkovou a sociálnou situáciou.

2. V predmetnej veci Okresný súd Vranov nad Topľou unesením z 14.12.2009 č.k. 4C/183/2009-34 priznal žalobcom v 1. a 2. rade oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu, a to vzhľadom na ich majetkové pomery.

3. Tunajší súd uznesením z 4.6.2012 č.k. 4C/183/2009-250 ustanovil ako znalca z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická informatika, kriminalistická diagnostika Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru, Sklabinská 1, 812 72 Bratislava.

4. Uznesením z 16.4.2014 č.k. 4C/183/2009-273 súd priznal znalcovi v odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická informatika, kriminalistická diagnostika Kriminalistickému a expertíznemu ústavu

Policajného zboru, Sklabinská 1, 812 72 Bratislava znalečné v sume 248,42 eur, pričom toto znalečné bolo v plnej výške vyplatené zo štátnych prostriedkov.

5. Okresný súd Vranov nad Topľou vo veci rozhodol rozsudkom z 31. augusta 2010, ktorý Krajský súd v Prešove uznesením sp.zn. 15Co/2/2011 z 20. apríla 2011 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Po zrušení rozsudku okresný súd vykonal päť pojednávaní v dňoch 1. marca 2012, 24. apríla 2012, 23. októbra 2013, 27. januára 2015 a 7. mája 2015. Pojednávanie zo dňa 7. mája 2015 bolo odročené na neurčito z dôvodu prerušenia konania do právoplatného ukončenia veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 2T/24/2011. Písomné vyhotovenie uznesenia č.k. 4C/183/2009-321 o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 17.6.2016. Následne uznesením tunajšieho súdu č.k. 4C/183/2009-343 z 15.7.2019 súd zamietol návrh žalobcov na pokračovanie v konaní, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.7.2019. Uznesením z 1. októbra 2024 č.k. IV. ÚS 476/2024-11 Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol ústavnú sťažnosť žalobcov. Konanie v trestnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 2T/24/2011 bolo právoplatne skončené dňa 30.10.2024. Súd po zistení, že došlo k odpadnutiu prekážky, ktorá viedla k prerušeniu konania v prejednávanej spore, t.j. k právoplatnému skončeniu konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 2T/24/2011 pokračoval v konaní ex lege bez potreby vydania uznesenia o pokračovaní v konaní. Konajúcemu sudcovi bola vec pridelená do senátu dňa 25.7.2025. Pojednávanie vo veci bolo vykonané dňa 15.12.2025, pričom došlo k jeho odročeniu.

6. Žalobcovia v podaní z 22.12.2025 uviedli, že po záveroch ostatného pojednávania berú žalobu v celom rozsahu späť, žiadajú konanie zastaviť a náhradu trov konania stranám sporu nepriznať.

7. Žalovaný vo vyjadrení z 15.1.2026 uviedol, že so späťvzatím žaloby žalobcov súhlasí a navrhuje konanie zastaviť. Nežiada náhradu trov konania priznať a výslovne sa vzdal náhrady trov konania.

8. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť.

9. V zmysle § 145 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

10. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

11. V danom spore žalobcovia v 1. a 2. rade vzali žalobu späť v celom rozsahu, a to až po prvom pojednávaní vo veci, pričom žalovaný po výzve súdu vyjadril svoj súhlas so späťvzatím, súd preto konanie podľa citovaného ustanovenia zastavil.

12. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

13. V zmysle § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. Podľa § 256 ods. 1 zákona CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

15. V zmysle § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

16. Ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku je z obsahového hľadiska v podstate zhodné so skorším § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý stratil účinnosť 30. júna 2016. Niet preto dôvodu neaplikovať ustálenú judikatúru všeobecných súdov, ktorá sa týka § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. (nález Ústavného súdu SR z 20. marca 2018, sp. zn. II. ÚS 569/2017)

17. Zavinenie zastavenia konania spočíva predovšetkým na procesnom „zavinení“ zastavenia konania, t. j. účastník konania, ktorý podal návrh na začatie konania a bez vecného rozhodnutia súdom zobral

svoj návrh na začatie konania späť (napríklad bez udania dôvodu)(uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 10. 2010, sp. zn. 2M Obdo 4/2010).

18. Zavinenie je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by sa jednalo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Preto, ak zobral navrhovateľ návrh späť, zásadne platí (ak sa nejedná o prípad uvedený v § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.), že zaviniť zastavenie konania a je preto povinný uhradiť odporcovi jeho trovy. (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.10.2008 sp.zn. 5 M Cdo 12/2008)

19. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzati návrhu, čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre (viď R 49/1993, tiež bod 15 nálezu ÚS SR sp.zn. I. ÚS 196/09). (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.9.2011, sp. zn. 7 M Cdo 4/2010)

20. Zavinenie zastavenia konania je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, a nie podľa hmotného práva z dôvodu, že v opačnom prípade by sa jednalo o posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku vo veci samej. Preto, ak žalobca zobral žalobu späť, zásadne platí, že zaviniť zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť žalovanému jeho trovy. Pri rozhodovaní o trovách konania je tak právne významné len to, ktorá zo strán sporu zaviniť zastavenie konania, čiže dôvod, pre ktorý vzal žalobca žalobu späť. Ak je dôvodom späťvzatia žaloby úhrada žalovanej sumy (alebo splnenie iného žalobou uplatneného nároku) žalovaným po podaní žaloby, zastavenie konania zaviniť žalovaný. To však platí len vtedy, ak žalobca v späťvzati žaloby preukáže, že žalovaný splnil po podaní žaloby uplatnený nárok. V ostatných prípadoch zaviniť zastavenie konania žalobca a znáša povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré v spore vznikli žalovanému. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Obo/12/2018 z 20. 11. 2018

21. Z procesného hľadiska žalobcovia v 1. a 2. rade zaviniť, že konanie bolo zastavené tým, že vzali žalobu späť bez zrejmeho dôvodu iba s uvedením, že tak učinili po vyhodnotení záverov ostatného pojednávania. Keďže nebolo preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý by sa zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, zastavenie konania zaviniť žalobcovia.

22. Žalovanému tak vznikol proti žalobcom v 1. a 2. rade nárok na priznanie plnej náhrady trov konania, ktorý nárok však žalovanému vzhľadom na jeho vyjadrenie, že sa výslovne zrieka práva na náhradu trov konania, súd nepriznal.

23. Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať aj na článok 17 CSP, kde je stanovený princíp hospodárnosti konania, ako aj postup súdu bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu. Nakoľko žalovaný sa v podaní zo dňa 15.1.2026 zriekol nároku na náhradu trov proti žalobcom, súd rozhodol už v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, že nemá nárok na náhradu trov konania, a to aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej sp. zn. 6 Cdo 166/2016zo dňa 26.10.2016, obdobne uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 5/2017 zo dňa 25.1.2017 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 14/2018 zo dňa 28.02.2018.

24. Nakoľko uznesením z 16.4.2014 súd priznal ustanovenému súdnemu znalcovi v tejto veci znalečné v sume 248,42 eur a toto znalečné bolo v plnej výške vyplatené zo štátnych prostriedkov, vznikol štátu nárok na náhradu trov, o ktorom je potrebné rozhodnúť v tomto uznesení, ktorým sa konanie končí.

25. Podľa čl. 4 ods. 1, ods. 2 CSP ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a

to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

26. Podľa § 253 ods. 1, ods. 2 CSP ak strana v konaní navrhne vykonanie dôkazu, s ktorým sú spojené výdavky, súd jej môže uložiť povinnosť zložiť preddavok. Ak súd ustanoví znalca a strane nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku, najneskôr spolu s ustanovením znalca uloží povinnosť zložiť preddavok v rozsahu predpokladaných nákladov znaleckého dokazovania.

27. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

28. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

29. Podľa § 148 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.06.2016 (ďalej aj ako „OSP“) štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil. Ak sú u niektorého účastníka predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tomuto účastníkovi zníži o rozsah, ktorý mu súd priznal.

30. Podľa § 141 ods. 1 OSP súd môže uložiť účastníkovi, u ktorého nie sú podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov, aby zložil preddavok na trovy dôkazu, ktorý navrhol alebo ktorý nariadil súd o skutočnostiach ním uvedených alebo v jeho záujme.

31. Podľa § 141 ods. 2 OSP ak nejde o konanie, ktoré možno začať i bez návrhu, alebo nejde o účastníka, u ktorého sú splnené predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 v celom rozsahu, súd najneskôr spolu s ustanovením znalca rozhodne o povinnosti zložiť preddavok v rozsahu predpokladaných nákladov takéhoto dokazovania. V rozhodnutí, ktorým súd uložil povinnosť zložiť preddavok, môže určiť, že pri nesplnení tejto povinnosti v určenej lehote znalca neustanoví, alebo ustanovenie znalca zruší.

32. Súd považoval za nutné rozhodnúť aj o náhrade trov konania štátu, ktoré OSP upravoval v ustanovení § 148 ods. 1. Podľa tohto ustanovenia štát mal podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil (aj v konaniach, v ktorých účastníci požívali zákonné osobné aj vecné oslobodenie). Z dôvodu, že aktuálny procesný predpis CSP nemá ekvivalent k ustanoveniu § 148 OSP, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov podľa článku 4 ods. 2 CSP, bolo potrebné rozhodnúť aj o náhrade trov konania štátu, a to podľa výsledkov konania.

33. Štátu patrí náhrada trov, ktoré skutočne vynaložil v súlade s procesnou normou platnou v danom čase, ustanovením § 148 OSP, podľa ktorej mu ex lege vznikol nárok na ich náhradu, a to napriek tomu, že nová procesná úprava CSP analogické ustanovenie neobsahuje. Aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy Civilného sporového poriadku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. júla 2018, sp. zn. 4Obo/3/2018, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 9/2018 pod č. 75).

34. Je zrejmé z obsahu spisu, že štátu vznikli trovy z dôvodu, že žalobcovia boli oslobodení v konaní od platenia súdnych poplatkov, preto ich súd nemohol zaviazať na zloženie preddavku na trovy znaleckého dokazovania (§141 ods. 2 OSP). Tieto trovy štátu vznikli v čase platnosti OSP, preto súd o nich musel rozhodnúť s odkazom na ust. § 470 CSP aj keď toto ustanovenie o trovách štátu v CSP absentuje. Povinnosť nahradiť trovy konania štátu je úplne alebo sčasti zbavený iba ten účastník, u ktorého sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov. Môže ísť teda o účastníka, ktorý bol rozhodnutím súdu oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok, čo podľa právoplatného uznesenia platí pre žalobcov v 1. a 2. rade (porovnaj obdobne Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.

20Co/21/2025 z 30. 09. 2025). Oslobodenie od súdnych poplatkov v konaní považoval za rozhodujúci dôvod pre nepriznanie náhrady trov štátu voči strane sporu aj Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp.zn.10Co/18/2021 z 30. 03. 2022.

35. Súd tak odstránil medzeru v zákone, spočívajúcu v nedostatku jednoznačnej právnej úpravy, keď v súčasnosti z jednotlivých ustanovení CSP nevyplýva, akým spôsobom sa súdy pri neexistencii právnej úpravy trov štátu majú vysporiadať s takto vzniknutými trovami. Súd postupuje a rozhoduje v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi, pri zohľadnení ich vzájomného vzťahu a v súlade so základnými princípmi tohto zákona. Je potrebné v danom prípade aplikovať aj čl. 4 ods. 2 základných princípov CSP v prípade, keď absentuje zákonné znenie právnej normy, upravujúcej konkrétnu vzniknutú procesnú situáciu, spojenú s aktuálnou neexistenciou inštitútu trov štátu. Nevyhnutnosť dotvárania práva súdom vyplýva najmä z toho, že v právnej realite neexistuje zákon, ktorý by na každú mysliteľnú právnu otázku dával uspokojivú odpoveď a v každom jednotlivom prípade nachádzal záujem o spravodlivé riešenie. Práve pre možnosť vzniku takýchto prípadov, zákonodarca vo svojich úvodných základných princípoch zakotvil možnosť a zároveň povinnosť súdov výkladu právnej normy v zmysle vopred jasne zadefinovaných pravidiel, ktoré majú smerovať k spravodlivému usporiadaniu procesných vzťahov (porovnaj v súvislostiach Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 7Co/75/2024 z 27. 03. 2025).

36. Z uvedených dôvodov preto aplikáciou základného princípu, uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP, s použitím § 253 ods. 1 CSP, v spojení s ust. 256 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP, je možné štátu náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu priznať aj za právnej úpravy CSP. V danom prípade by mali trovy štátu platiť žalobcovia v 1. a 2. rade, keďže boli v konaní procesne neúspešní. Individuálny režim má v rámci CSP znalecké dokazovanie, ktoré je ex lege povinne preddavkované, s výnimkou strany, ktorej bolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku podľa § 254 CSP. V takomto prípade by žalobcov v 1. a 2. rade nebolo možné zaťažiť povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Zákon na tento účel výslovne vyžaduje, aby bolo strane oslobodenie od súdneho poplatku riadne priznané, ako tomu bolo aj v danej veci.

37. Dôvodom pre nepriznanie náhrady trov štátu vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2. rade je tak primárne skutočnosť, že v čase keď tieto trov vznikli, v zmysle vtedy účinného OSP, ich súd nemohol zaviazat' povinnosť zložiť preddavok na trovy dôkazu, nakoľko boli oslobodení súdnym rozhodnutím od platenia súdnych poplatkov v celom rozsahu a z rovnakého dôvodu by súd nebol mohol žalobcov v 1. a 2. rade zaviazat' ani na náhradu trov štátu, ktoré mu vznikli (§ 148 ods. 1 OSP), ak by sa konanie skončilo za účinnosti OSP. Zároveň je potrebné analogicky poukázať aj na procesnú situáciu podľa aktuálne platnej procesnej úpravy, kedy by v prípade žalobcami navrhovaného znaleckého dokazovania súd nemohol týchto zaviazat' na povinnosť zložiť preddavok na trovy dôkazu, nakoľko v súlade § 253 ods. 2 CSP ak strane bolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku, súd jej nie je oprávnený uložiť povinnosť zložiť preddavok v rozsahu predpokladaných nákladov znaleckého dokazovania.

38. Uvedené skutočnosti súd vyhodnotil ako dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP pre nepriznanie náhrady trov štátu vo vzťahu k žalobcom.

39. Ďalším osobitným dôvodom, ktorý súd zohľadnil ako dôvod hodný osobitného zreteľa podľa § 257 CSP pre nepriznanie náhrady trov štátu vo vzťahu k žalobcom je skutočnosť, že samotné konanie na súde o nároku žalobcov sa viedlo neprimerane dlho (viac ako 16 rokov) a hoci uvedené bolo dôsledkom priebehu konania v trestnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 2T/24/2011, uvedené je možné vo všeobecnosti považovať za zodpovednosť štátu, ktorému by tak mal súd v tomto konaní priznať náhradu trov. Súd preto aj s poukazom na čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, rozhodol tak, že štátu nepriznal náhradu trov, ktorú platiť.

Poučenie:

2

4C/183/2009

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.